

HUSZÁR ESZTER
Hátha benyitnak

Tudja, hogy hibázott. Nincs nap, hogy ne bánná meg, amikor bezárta előtte az ajtót. Hisz még szinte gyerek volt, aki rossz döntéseket hozott. Azóta a gyerekből felnőtt lett, mára házas ember, és két kislánya van. Mindezekről a rokonoktól hallott. A fia megszakított vele minden kapcsolatot. Két éve elküldte neki a levelet, amelyet már jóval régebb óta őrzött a fiókjában. Nincs elég szó a földön, hogy kifejezhesse, mennyire sajnálja. Megírta az otthon címét, ahová beköltözött, és kifejezte abbéli reményét, hogy még egyszer láthatja az egyetlen fiát és unokáit. Mást már nem tehet, csak vár.

A kristályvázába minden reggel friss virág kerül, a csipketerítés asztról felemelve gyengéden törli le a képeretet. A keretből egy fiatal férfi mosolyog vissza rá, két aprósággal az ölében. A mindent jelentő kép, a családja. Rutinos mozdulat, miközben könyvek homályosítják tekintetét.

A hálóinget az ápoló segítségével az ünnepekre szánt bordó kosztümjére cseréli. Hiába próbálják valami kényelmesebbre rávenni, két éve nem hajlandó másba bújni. Sosem lehet tudni, mondogatja. A további előkészületben visszautasít minden segítséget.

Óvatos mozdulatokkal nyitja ki a kis szekrényt, ahol a rágsálnivalókat tartja. Remegő kézzel önti bele a sós peracet a tálba, a fia kedvencét, és az asztal közepére helyezi. Ezüsttálcára rak három poharat, és mellé helyezi a bögréjét, amelyből minden reggel a kávéját issza. A kislányoknak kikészített színezőt megigazítja, és kiegészíti egy-egy nyalókával, amit tegnap vettek neki az ápolók.

Visszaereszkedik a kerek székbe, és letámasztja a botot a sarokba. Az üdítőket a hűtőben hagyja, hiszen frissen a legjobb. A széket az öreg ajtó felé fordítja, és kezében egy ronggyá olvasott levelet szorongat. A levélen sietős betűkkel egyetlen szó áll. „Talán”.

Mély sóhajtással kezd bele az örök várakozásba, készen egy új esélyre. Sosem lehet tudni, mikor lép be a fia, mikor szoríthatja magához az unokáit.

Ma hátha benyitnak.

KARKÓ ÁDÁM

Gyerekből felnőtt

Egy Pilinszky-sorra

A tengerpartot járó kisgyerek
a homok fedésében játszik este –
éjjel szellő támad; elszendereg
a buckák közt, és testét eltemetve
bolondul meg a világ körülötte –
a látszat csalódik önmagában;
a kisgyerek most lassan, törökülve
jelenik meg: csöndben önhalálban
reménykedik, mint a tudat a költő
valóságában – élni próbálna,
de kényszerpályáján látva a fertő
létezését, elbújna anyjába –

reggel morajlik a tenger, a gyerek
félénken látja, hogy felnőtt és remeg.

Esti fények

*Most is este van, és Csabán a fények
az esőben húznak táncsugarú sávot;
ahogy élek, ahogyan részegen tényleg
eleresztem magam: az álmodó diákot.*

*Halkan kopogtatom meg az ablakom,
és bemászok, mintha nyár volna s meleg,
kinyitom a szemem, és abbahagyom
a verset, de írok azért, mert beteg*

*lesz lassan az idő, és köhögni fog
a tollam, e füzet, az ihlet és én.
Végül elhallgatok, mert átgondolok
mindent a sírás szemüreges szélén.*